

[Type here]

Στρατονίκη Ζαρμποζάνη

Στρείδια
και
καρύδια

2022

Σχολή πυροδότησης Θεατρικής Γραφής θεάτρου Πορεία

Βιογραφικό

Η Στρατονίκη Ζαρμποζάνη γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε μαθηματικά στην φυσικομαθηματική σχολή και θεολογία στο ΕΚΠΑ. Διδάσκει στην Β/θμια εκπαίδευση μαθηματικά και θρησκευτικά. Παράλληλα σε προγράμματα κινητικότητας παρακολούθησε εργαστήρια και σεμινάρια τόσο στην Αγγλία όσο και στην Ελλάδα σχετικά με την εμφύχωση ομάδας και την σκηνοθεσία. Από το 1997 συνεργάζεται με τον Δήμο Παλλήνης και ανεβάζει κάθε χρόνο θεατρικές παραστάσεις με τις ομάδες των θεατρικών τμημάτων του πολιτιστικού κέντρου. Στο πεντάτομο έργο «*Νέων Θέατρο*» (εκδόσεις Νεανική σκηνή) προλογίζει τα εκατό έργα για παιδιά και εφήβους με ανάλογα εργαστήρια. Στο πόνημα αυτό έχει κάνει και δραματοποιήσεις λογοτεχνικών έργων και παραμυθιών.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6981979702

Email: zarbozani@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Ανθή Τσιρούκη.

Το θεατρικό έργο *Στρείδια και καρύδια* της Στρατονίκης Ζαρμποζάνη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Στρείδια και καρύδια

Περίληψη

Ο Απόστολος είναι παντρεμένος με την Ελένη πενήντα χρόνια, και ζουν στην επαρχία. Η ζωή τους καθορίζεται από τις συμβουλές του γέροντά του, Ιερόθεου. Ακολουθούν σαν πρόβατα. Ο τρόπος αυτός όμως έχει και τις παρενέργειές του... Μια μέρα ο Απόστολος το σκάει, φτάνει στην Αθήνα και μέσα σε μια νύχτα, σ' ένα παγκάκι, έρχεται σ' επαφή με την πραγματική ζωή.

Χώροι: -Κόλαση

-Παγκάκι -πλατεία Αθήνας

-Καθιστικό σπιτιού Ελένης-Απόστολου

Διανομή:

Απόστολος: Συνταξιούχος θεολόγος-διευθυντής

Ελένη: Συντηρητική τρίτης ηλικίας-οικιακά

Οδοκαθαρίστρια: Νεαρή, αφελής

Ευτυχία: Νεαρή άνεργη

Ρόζα: Αλλοδαπή ιερόδουλη

Λούλα: Άστεγη

Τζόνυ: Ναρκομανής

Περίεργος τύπος: Άνδρας απροσδιόριστης ηλικίας, μαφιόζος

Μαίρη: Νεαρή, φοιτήτρια, έχει οικονομικό πρόβλημα

Πάνος: Νεαρός, φοιτητής

1. Το έργο μπορεί να παιχτεί και με τέσσερις ηθοποιούς, την Ελένη, τον Απόστολο, μια νεαρή κι έναν νεαρό σε πολλαπλούς ρόλους.
2. Όταν ο Απόστολος βρίσκεται στην Αθήνα ο διάλογος με την Ελένη γίνεται στην σκέψη του κι ακούγεται η φωνή της ή μπορεί να παρουσιάζεται σε διάφορα επίπεδα ή ανάμεσα στους θεατές. Σ' αυτήν την περίπτωση στο κείμενο σημειώνεται ως «Ελένη».
3. Το έργο εξελίσσεται με flash back, παγκάκι-σπίτι.

Σκηνή 1

Κόλαση.

Απόστολος-Ελένη

Στην κόλαση, κάθεται ο Απόστολος κι η Ελένη. Εκείνη σπάει μ' έναν καρυοθραύστη καρύδια κι εκείνος ανοίγει μ' ένα μαχαίρι όστρακα-στρείδια, ενώ ακούγονται ήχοι από τα σπασίματα.

Σβήνουν φώτα.

Σκηνή 2

Παγκάκι σε πλατεία. Αθήνα.

Απόστολος-Κλεφτρόνια-Φωνή «Ελένης»

Ο Απόστολος κάθεται σε πρώτο πλάνο σ' ένα παγκάκι σε πλατεία της Αθήνας. Τον πλησιάζουν δυο κλεφτρόνια. Τον ακινητοποιούν, αντιστέκεται, τον ψάχνουν, βρίσκουν το πορτοφόλι του, ο ένας τον κρατά ακίνητο ο άλλος αδειάζει το σακβαγιάζ με τα προσωπικά του αντικείμενα στο έδαφος. Φεύγουν.

Απόστολος: Αστυνομία! Αστυνομία! Βοήθεια! *(μαζεύει τα πράγματά του και τ' ακουμπά πάνω στο παγκάκι.)* Ακουμπήσαν με τα βρωμόχερά τους τα πράγματά μου. Τα μαγάρισαν. Η Ελένη τα 'χε πλύνει και με χλωρίνη. Καλά, δεν υπάρχει αστυνομία πόλεως να προστατεύει τους πολίτες; Πού είναι οι χωροφύλακες, η ασφάλεια του τόπου. Οι προστάτες μας. Το θρησκεία και το οικογένεια...το χάσαμε, αλλά όχι και το πατρίς. Αυτό αντέχει. Θεέ μου! Δεν με ξέρει και κανείς εδώ να με βοηθήσει.

«Ελένη»: Δεν με ρώτησες. Πρώτη φορά. Να τώρα. Κακό του κεφαλιού σου. Πήρες μαζί σου ό,τι έπρεπε; Πήρες πιτζάμες; Μπα... Πού πας, χριστιανέ μου, με δυο πράγματα μόνο. Να σε δώ με τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες τι θα κάνεις. Τα 'χουν αυτά τα ταξίδια στο άγνωστο.

Απόστολος: Με βάρια την ελπίδα.

«Ελένη»: Οι βάρκες βουλιάζουν, Απόστολε.

Απόστολος: Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία.

«**Ελένη**»: Ναι, αλλά πεθαίνει.

Απόστολος: Καλά που δεν έβαλα όλα τα λεφτά στο πορτοφόλι, δεν λες. Δεν πήγε ο νους να ψάξουν κάτω από τον πάτο στο παπούτσι.

«**Ελένη**»: Δική μου ιδέα ήταν να κρύβουμε εκεί τα λεφτά μας.

Απόστολος: Δική σου, δική σου... Όλες δικές σου.

«**Ελένη**»: Σε γλίτωσα πολλές φορές, παραδέξου το. Μην γκρινιάζεις.

Απόστολος: Την ταυτότητα, γιατί δεν είπες να την βάλω αλλού, εσύ που όλα τα προβλέπεις. Πήραν όλο το πορτοφόλι. Έχασα και την ταυτότητά μου.

«**Ελένη**»: Μάλλον ήρθε η ώρα ν' αλλάξεις ταυτότητα.

Απόστολος, (στέκεται σαν φωτογραφία ταυτότητας) Απόστολος Ευθυμίου. Όνομα πατρός, Νικόλαος Ευθυμίου, Όνομα μητρός, Ειρήνη Ευθυμίου. Όνομα συζύγου, Ελένη Ευθυμίου. Επάγγελμα, καθηγητής θεολόγος. Ημερομηνία γεννήσεως, 30/6/1944. Αστυνομικό τμήμα, Επταχωρίου Γρεβενών 30/6/1962. Χάθηκαν όλα τώρα. Ποιος θα λέω ότι είμαι; Η ταυτότητά μου, θα βρεθεί; Η φωτογραφία, όμως, ήταν ωραία. Την είχα από νέος. Ζει ο άνθρωπος χωρίς ταυτότητα;

«**Ελένη**»: Ζει χωρίς βούτυρο και μαρμελάδα βερικοκο στο πρωινό;

Απόστολος: Ξένος με ξένης;

«**Ελένη**»: Καρύδι με στρείδι;

Σβήνουν φώτα

Σκηνή 3

Σπίτι Απόστολου. Καθιστικό.

Απόστολος-Ελένη

Η Ελένη φέρνει μέσα ένα τάπερ και το βάζει σε μια σακούλα. Πάνω στο τραπέζι ένα μικρό ραδιοφωνάκι παίζει μουσική. Η Ελένη στρώνει το τραπέζι για μεσημέρι. Ελιές, σαλάτα, ψωμί. Κοιτάζει την ώρα. Παίρνει από ένα τραπεζάκι μερικούς φακέλους. Ανάμεσα τους κι ένας μεγάλος κίτρινος. Κάθεται. Ανοίγει πρώτα τον φάκελο με τον λογαριασμό του ηλεκτρικού.

Ελένη: Αυτό δεν είναι λογαριασμός, φωτιά είναι. Με σβηστά τα φώτα θα καθόμαστε. Τι 'ναι τούτο; Μεγάλος φάκελος. Τι μας έστειλαν;

(Βγάζει αρχικά ένα σημείωμα, συραμμένο μ' ένα άλλο χαρτί, ένα δεύτερο σημείωμα κι ένα βιβλίο. Διαβάζει.)

«Γεια σου, κύριε Ευθυμίου. Ακόμη ζεις; Εμείς κάναμε ένα reunion...» Reunion; «Και σας θυμηθήκαμε. Τους δασκάλους βλέπεις τους κουβαλάς σ' όλη σου τη ζωή. Ειδικά τους καλούς και τους κακούς. Κύριε Ευθυμίου, πάρε πίσω την έκθεση, που μ' έβαλες να γράψω για τον αγαπημένο σου Γεώργιο Παπαδόπουλο, όταν πήγαινα πρώτη γυμνασίου. Παρ' την, μην τη βρουν τα εγγόνια μου και γίνω ρεζίλι. Κι εσύ, χριστιανέ μου, τι μπαρούφες μας έβαζες και γράφαμε! Η μαθήτριά σου, Μαργαρίτα.» Πέρυσι ψόφησε, φέτος βρώμισε.

(Ανοίγει το βιβλίο ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΜΑΣ, του Γ. Παπαδόπουλου και διαβάζει ένα σημείωμα που είναι καρφίτσωμένο.)

«Παρ' το. Μας τα 'πρηζες κάθε Παρασκευή, που μας διάβαζες από दाυτό και μας το είχες χαρίσει κιόλας». Παλιού ουρανού χαλάσματα. Τούτο το μικρό; *(βγάζει από ένα φακελάκι ένα σημείωμα)* «Το όνομα Ζαφειρίου σου θυμίζει τίποτα; Τσιράκι της αστυνομίας ήσουν μια ζωή. Μαλάκα, φασιστόμουτρο. Θυμάσαι πού έστειλες τον πατέρα μου;» Όλοι έτσι ήταν τότε, πού τα θυμηθήκανε; *(Ακούγεται θόρυβος στη σιδερένια εξώπορτα, βγάζει το τάπερ από την σακούλα, χώνει τα γράμματα και τη βάζει κάτω απ' τη καρέκλα. Τρέχει και κλείνει το ραδιοφωνάκι. Πηγαίνει κι ανοίγει την πόρτα.)*

Ελένη: Καλώς τον. Μπες, θα μούνε μύγες.

Απόστολος: Καλά άκουσα;

Ελένη: Σαν τι;

Απόστολος: Μουσική.

Ελένη: Μουσική; Περίεργο.

Απόστολος: Η άσκηση είναι άσκηση όπως λέει και ο γέροντας Ιερόθεος, Ελένη. Το 'χουμε συμφωνήσει. Α-γώ-νας.

Ελένη: Ναι.

Απόστολος: Σου 'χω εμπιστοσύνη. Ούτε μουσικές, ούτε τραγούδια, ούτε τηλεοράσεις. Κοσμικά πράγματα, μακριά από μας. Ακολουθούμε το δρόμο, που μας δείχνει ο γέροντας.

Ελένη: Ναι, ο γέροντας Ιερόθεος.

Απόστολος: Ο οδηγός μας. Καλόγεροι, μέσα στο κόσμο. Εμείς δεν είμαστε σαν τους άλλους. Αποχή από τις ευχαριστήσεις του σώματος... και τέτοια

Ελένη: Ναι... και τέτοια.

Απόστολος: Αυτοί οι άλλοι ζούνε μόνο για να τρώνε, να πίνουν, να κοιμούνται και...

Ελένη: ...και...

Απόστολος: Σαν τα ζώα. Η δική μας ανταμοιβή στον ουρανό.

Ελένη: Ναι... στον ουρανό.

Απόστολος: Κι εγώ, μόνο στο καφενείο του Μηνά πάω, που δεν έχει τηλεόραση.

Ελένη: Ετοιμάσου, να φάμε. Βγάλε το σακάκι σου και βάλε ζακέτα.

Απόστολος: Ζεσταίνομαι.

Ελένη, (φέρει μια ζακέτα) Βάλ' την τώρα.

Απόστολος: Σκάει ο τζίτζικας. Έχω ιδρώσει.

Ελένη: Θα κρυώσει ο ιδρώτας, θα σε πιάσει το αυχενικό και θα τρέχω με εντριβές και φάρμακα. Τελείωνε. Βάλ' την χριστιανέ μου και μη με σκας.

Απόστολος: Σκάω με το σακάκι στο καφενείο.

Ελένη: Και πώς θέλεις να κυκλοφορείς σαν λεlés; Διευθυντής, άνθρωπος της εκκλησίας, χωρίς κουστούμι κι άσπρο πουκάμισο; Καλοκαιρινά είναι. Εγώ πλένω τα πουκάμισα, δεν τα πλένεις εσύ. **(Φεύγει μέσα ο Απόστολος κι η Ελένη φεύγει κι έρχεται με μια κατσαρόλα με κουτάλα. Γυρίζει ο Απόστολος.)** Στις ελιές, δεξιά σου, έχω βγάλει τα κουκούτσια. Να μην λερώνεσαι και λερώνεται και το τραπεζομάντηλο.

Απόστολος: Άλαδο, ε;

Ελένη: Ναι. Αύριο των Αγίων Αποστόλων.

Απόστολος: Μην το πεις.

Ελένη: Για τα γενέθλια; Δεν το λέω...

Απόστολος, (την διακόπτει) Εμείς δεν γιορτάζουμε τέτοια πράγματα. Ανοησίες.

Ελένη: Ανοησίες, αφού το λέει κι ο γέροντας Ιερόθεος. **(παύση)** Τρώγε.

Απόστολος: Πώς θα φάμε, σαν τα ζώα **(Σηκώνονται για την προσευχή)**

Κύριε, ευλόγησε την βρώση και την πόση.

Ελένη: Φουσκώνω τους άρτους μέσα, για την αρτοκλασία της γιορτής σου. Γι' αύριο.

Απόστολος: Αυτονόητο... Κάθε χρόνο δεν το κάνεις;(παύση) Δεν μου λες, στο τάπερ εκεί τι έχει;

Ελένη, (παύση)

Απόστολος: Ρώτησα.

Ελένη, (παύση)

Απόστολος: Σούπα;

Ελένη, (νεύει καταφατικά)

Απόστολος: Κατάλαβα. Για τον Χαλί;

Ελένη, (νεύει καταφατικά)

Απόστολος: Φέρ' το εδώ.

Ελένη, (σηκώνεται και το φέρνει)

Απόστολος, (ανοίγει το τάπερ) Έχεις βάλει και λάδι, ε;

Ελένη: Δεν νηστεύει και δουλεύει και τόσες ώρες. Ξεβοτανίζει μες στον ήλιο.

Απόστολος: Λύσσαξες να πάρουμε αυτό το χωράφι.

Ελένη: Να πιάσει τόπο το εφάπαξ που πήρες και να βγάζουμε και το λάδι μας. Εσύ, όμως, πήρες την τελική απόφαση. Να βάζαμε τα λεφτά κάτω απ' το στρώμα;

Απόστολος: Σε μπελάδες μας βάζει κάθε τόσο αυτό το κτήμα κι ανακατευόμαστε μ' εργάτες κι εσύ τρέχεις να τους ταΐζεις. Εκεί είν' η θέση σου;

Ελένη: Τι αξία έχει λίγο φαγητό;

Απόστολος: Δουλειά τους είναι. Του υποσχεθήκαμε φαγητό; Και θα το πήγαινες κιόλας, αν καταλαβαίνω καλά;

Ελένη, (παύση)

Απόστολος: Ωραία, κυρία Ελένη, να σε βλέπουν, να σου κρεμάσουν κουδούνια. Του θεολόγου διευθυντή η γυναίκα πάει και ταΐζει τον Πακιστανό. Να με κάνεις και ρεζίλι. Ριζ' την στο νεροχύτη, σε παρακαλώ, και τελείωνε. Για μια αξιοπρέπεια ζούμε.

Ελένη: Τρώγε τώρα... μετά. Θα βουλώσει ο νεροχύτης.

Απόστολος: Ριζ' την έξω στα σκυλιά. Είναι σαν να την έφαγε.

Ελένη: Εντάξει, έλα φάε. Θα κρωώσει και δεν θα τρώγεται.

Απόστολος: Μου κόπηκε η όρεξη. Δεν πεινάω.

Ελένη: Τρώγε κι ας μην πεινάς. Είναι η ώρα του φαγητού. Είναι αμαρτία να πετάμε το φαγητό. Εσύ το λες. Τα παιδιά στην Αφρική πεινάνε...

Απόστολος: Δεν θα φάω... για άσκηση. *(σηκώνεται και πάει προς το δωμάτιο μέσα)*

Ελένη: Εγώ φταίω, που κάθομαι και μαγειρεύω. Περίμενε, τουλάχιστον, να πάω να καθαρίσω κανένα φρούτο. Μάζεψα βερικόκια.

Απόστολος, (παίζει με το κομπολόι του. Του πέφτει μια χάντρα, φάχνει βρίσκει τη σακούλα με γράμματα, ανοίγει, βγάζει, διαβάζει, τα παίρνει και φεύγει.)

Ελένη, (μπαίνει με φρούτα) Πριν λίγο τα μάζεψα. Πού είσαι; *(Πάει προς τα μέσα, φωνάζει)* Απόστολε! Μιλάω. Άνοιξε, παιδί μου, σου λέω. Δεν ακούς;

Απόστολος, (από μέσα) Ξάπλωσα.

Ελένη, (γυρίζει, κάθεται και τρώει μόνη της τα φρούτα)

Σβήνουν φώτα

Σκηνή 4^η

Παγκάκι πλατείας.

Απόστολος- Οδοκαθαρίστρια

Αποστολος: Καλύτερα εδώ, παρά στα άσπρα κεντητά μαξιλάρια της Ελένης. Φαντάσου, τα κεντούσε και σκεφτόταν... γι' αυτό μ' ενοχλούσε ένα λίπωμα, που μου βγήκε πίσω απ' τ' αυτί. Ευτυχώς εκεί, και δεν το 'βλεπε ο κόσμος. *(φτιάχνει τα ρούχα μπόγο και ξαπλώνει)*

Έρχεται μια κοπέλα με φωσφοριζέ γιλέκο οδοκαθαριστή και σκουπίζει.

Οδοκαθαρίστρια: Εδώ ουρείς;

Απόστολος: Ορίστε;

Οδοκαθαρίστρια: Λέω, εδώ ουρείς;

Απόστολος: Πηγαίνω σε τουαλέτα.

Οδοκαθαρίστρια: Πού είναι το παπούτσι σου;

Απόστολος: Το έχασα.

Οδοκαθαρίστρια, (κάθεται δίπλα του) Κάτσε να κάψω ένα, να πάρω μια ανάσα.
(ανάβει τσιγάρο) Θέλεις;

Απόστολος, (νεύει όχι)

Οδοκαθαρίστρια: Έλα, έχω...η φτώχεια θέλει καλοπέραση.

Απόστολος: Γυναίκες καθαρίζουν τους δρόμους;

Οδοκαθαρίστρια: Από πού σε φέρανε. Μερικές φορές βγαίνω και με το σκουπιδιάριο.

Απόστολος: Κανένας σεβασμός.

Οδοκαθαρίστρια: Ίσα ίσα από σεβασμό. Δέχονται ότι είμαστε ίσοι και βάζουν κι εμάς στα φορτηγά.

Απόστολος: Περίεργος σεβασμός.

Οδοκαθαρίστρια: Εγώ είμαι πολύ τυχερή. Έχω δουλειά που παίρνω κι ένσημα. Κι έχω ασφαλισμένο και το παιδί μου. Δόξα τω Θεώ.

Απόστολος: Έχεις και παιδί;

Οδοκαθαρίστρια: Τον Γιωργάκη μου.

Απόστολος: Ο άντρας σου;

Οδοκαθαρίστρια: Δεν έχω.

Απόστολος: Μόνη σου;

Οδοκαθαρίστρια: Μένει μαζί μου τώρα ένας, ο Μηνάς, αλλά δεν είναι ο επίσημος.

Απόστολος: Ο πατέρας του γιου σου;

Οδοκαθαρίστρια: Ναι. Αυτός, μόλις άκουσε ότι ήμουν έγκυος, με πλάκωσε στο ξύλο και μου είπε να κάνω έκτρωση. Αλλά να σου πω... τον έχω συγχωρέσει. Ήταν μικρός. Εκείνος έχασε την ευκαιρία να έχει ένα γιο.

Οδοκαθαρίστρια: Εγώ τον κράτησα τον πρίγκηπά μου. Δυσκολεύτηκα στην αρχή. Κανείς δικός μου δε με βοήθησε. Η μάνα μου ναρκομανής.

Απόστολος: Ο πατέρας σου;

Οδοκαθαρίστρια: Δεν έμαθα ποιος ήταν. Αληθινή οικογένεια δεν είχα ποτέ. Μισούσα όλες αυτές τις οικογένειες, που έμπαιναν στ' αυτοκίνητο και πήγαιναν στη θάλασσα το καλοκαίρι.

Απόστολος: Κακό πράγμα το μίσος.

Οδοκαθαρίστρια: Εσύ θα 'σαι απ' τους άλλους τους ευτυχισμένους.

Απόστολος: Όπως το πάρεις.

Οδοκαθαρίστρια: Εγώ το παλεύω. Θέλω να 'μαι καλή μάνα.

Απόστολος: Τι μου λες, καημένο παιδί.

Οδοκαθαρίστρια: Τα 'χω καταφέρει. Ο Μηνάς, ο Γιωργάκης μου κι εγώ είμαστε οικογένεια. Έφτιαξα οικογένεια.

Απόστολος: Τι δουλειά κάνει ο Μηνάς;

Οδοκαθαρίστρια: Δουλεύει μερικές φορές ντελιβεράς, αλλά δεν πειράζει, δουλεύω εγώ. Καθαρίζω και σπίτια. Χρειάζεται ένας άντρας στην οικογένεια. Σημασία έχει ότι αγαπάει τον Γιωργάκη. Εσύ; Η οικογένεια;

Απόστολος: Δεν έχω.

Οδοκαθαρίστρια: Πέθανε η...

Απόστολος: Για μένα...ναι.

Οδοκαθαρίστρια: Παιδιά;

Απόστολος: Όχι.

Οδοκαθαρίστρια: Μόνος, ε;

Απόστολος, (νεύει καταφατικά).

Οδοκαθαρίστρια: Ξέρεις τι σκέφτομαι; Μια κανονική οικογένεια έχει και παππού. Τι λες;

Απόστολος: Είσαι καλόκαρδο κορίτσι.

Οδοκαθαρίστρια, (βγάζει από την τσέπη της μια μικρή κόκα κόλα) Να, λίγη δροσιά. Πιες. *(σηκώνεται και συνεχίζει να σκουπίζει)* Δίπλα οι κάδοι και τα πετάνε όπου βρούνε. Μαλάκες... Και να θυμάσαι... Η πολυθρόνα του παππού περιμένει... κι ο Γιωργάκης... να του λες παραμύθια. *(φεύγει)*

Σβήνουν τα φώτα.

Σκηνή 5η

Καθιστικό της Ελένης - Απόστολου.

Ελένη-Απόστολος

Η Ελένη, καλοντυμένη με τακούνια, μπαينوβγαίνει μ' ένα δίσκο κι ακουμπά κεράσματα στο τραπέζι.

Ελένη, (φωνάζει προς τα μέσα) Έλα, η πολυθρόνα σου σε περιμένει. Βάλε και κολόνια. Είσαι ο εορταζόμενος. Το σεβαστό, τιμώμενο πρόσωπο της οικογένειας.

Απόστολος, (μπαίνει) Αφού κανείς δεν έρχεται, τι τις θέλεις όλες αυτές τις επισημότητες; Έπρεπε να βάλω και γραβάτα καλοκαιριάτικο;

Ελένη: Ναι, να βάλεις γραβάτα.

Απόστολος: Με πνίγει.

Ελένη: Σε λίγο θα το συνηθίσεις. Έτσι λες πάντα. Κι εγώ φόρεσα τακούνια και πονάνε τα πόδια μου.

Απόστολος: Βγάλ' τα.

Ελένη: Γιορτή είναι, δεν είναι καθημερινή. Πάρε γλυκό και λίγο λικέρ. Το έφτιαξα κι αυτό απ' τα βερνίκια.

Απόστολος: Με λιγώνει.

Ελένη: Πιες.

Απόστολος: Τώρα;

Ελένη: Ναι, είπαμε το θέλει η μέρα. *(κάνει πρόποση)* Χρόνια πολλά, Απόστολε!

Απόστολος: Για τη γιορτή εννοείς;

Ελένη: Το 'παμε.

Απόστολος: Όχι όπως οι κοσμικοί.

Ελένη: Το 'παμε κι αυτό. Τι θα έλεγε ο γέροντας;

Απόστολος: Τούρτες και χαζομάρες.

Ελένη: Το 'παμε.

Απόστολος: Αξιοθρήνητοι άνθρωποι, που είναι δέσμοι σε τέτοια πράγματα.

Ελένη: Εντελώς.

Απόστολος: Διαφωνείς;

Ελένη: Εγώ; Με σένα;

Απόστολος: Εμείς έχουμε καθοδηγητή! Αν και η γιορτή έγινε το πρωί στην εκκλησία, που λέει κι εκείνος.

Ελένη: Ναι.

Απόστολος: Στην εκκλησία.

Ελένη: Πενήντα δυο χρόνια παντρεμένοι, πενήντα χρόνια την ίδια εισαγωγή κάνεις, βάλε κι επί πέντε, έχω φτιάξει διακόσιους εξήντα άρτους.

Απόστολος: Ναι.

Ελένη: Κλείνεις τα εβδομήντα οχτώ.

Απόστολος: Ναι.

Ελένη: Εικοσιπέντε χρόνια παίρνεις σύνταξη.

Απόστολος: Ναι.

Ελένη: Άμα πολλαπλασιάσεις...

Απόστολος, (τη διακόπτει) Αριθμητήριο έγινες; Σταμάτα πια τους λογαριασμούς.

Ελένη: Αλήθεια, σου λείπει το σχολείο, Απόστολε; Τα παιδιά; Οι μαθητές; Οι μαθήτριες;

Απόστολος: Έτσι που έγινε και το σχολείο και τα παιδιά, να λείπει.

Ελένη: Καθόλου;

Απόστολος: Πού οι ωραίες εποχές...

Ελένη: Ωραίες.

Απόστολος: Υπήρχε τάξη κι ασφάλεια. Σεβασμός. Τώρα... Όταν ήμουν εγώ διευθυντής, περνούσε κάθε πρωί ένα ένα αγόρι από μπροστά μου και, άμα είχαν παραπάνω από ένα πόντο μαλλί, τους έστελνα στον κουρέα. Γιγιέδες στο σχολείο δεν είχαν θέση. Απέναντι καθόταν η γυμνάστρια κι έτσι κι ήταν κοντή η ποδιά κανενός κοριτσιού, σημείωνε με το στυλό πόσο θα την μακρύνει.

Ελένη: Σεμνά πράγματα.

Απόστολος: Αυστηρότητα!

Ελένη: Μπράβο σου! Υπόδειγμα διευθυντή.

Αποστόλης: Τι, ν' έβλεπαν οι μαθητές και οι καθηγητές τα πόδια τους;

Ελένη: Όχι κι όλοι!

Απόστολος: Κανείς.

Ελένη: Να γίνουν πόρνες;

Απόστολος: Τι λέξεις ξεστομίζεις, Ελένη. Παρειτρέπεσαι.

Ελένη: Συγγνώμη!

Απόστολος: Έχουν γίνει τώρα και παιδιά και καθηγητές ένα μάτσο χάλια.

Ελένη: Αλλάζει ο κόσμος.

Απόστολος: Προς το χειρότερο. Εγώ δεν αλλάζω. Ας είναι καλά ο γέροντας, που μας δείχνει το δρόμο... Γι' αυτό που είμαστε, αυτό που είμαστε. Αξιοπρεπείς. Αφοσιωμένοι.

Ελένη: Είμαστε;

Απόστολος: Και οι δυο έσονται εις σάρκα μια.

Ελένη: Σάρκα;

Απόστολος: Συμβολικό.

Ελένη: Ναι.

Απόστολος: Άκου πράγματα. Έμαθα στο καφενείο ότι θα 'ρχεται, λέει, στο γυμνάσιο μια καθηγήτρια, να κάνει θέατρο στα παιδιά. Έχουμε χάσει εντελώς την ισορροπία και το μέτρο. Εδώ δεν ξέρουν να μιλήσουν σωστά τα παιδιά, το θέατρο τους έλειψε. Να μάθουν, λέει, υποκριτική... άκου υποκρισία!

Ελένη: Πάντα υπήρχε υποκρισία, δεν τι λες και τωρινή.

Απόστολος: Ουαί υμίν, υποκιτριται! Που λέει κι ο γέροντας Ιερόθεος.

Ελένη: Ουαί, ουαί. Ο Χριστός δε το λέει;

Απόστολος: Ουαί...Ο Χριστός το είπε. Τώρα το λέει ο γέροντας.

Ελένη: Ναι, τώρα... **(παύση)** Σου 'πλεξα για δώρο ένα καλοκαιρινό αμάνικο, να το ρίχνεις τ' απόγευμα επάνω σου, που κάθεται στη βεράντα. Κοίτα. Σ' αρέσει;

Απόστολος: Ζακέτα καλοκαιριάτικο;

Ελένη: Το βραδάκι έχει ψύχρα. Θα τη φοράς. Στην ηλικία σου, πρέπει να προσέχεις.

Απόστολος: Τι έχει η ηλικία μου;

Ελένη: Δεν σου φαίνεται, αλλά τα 'χεις τα χρονάκια σου.

Απόστολος: Ε, πόσα είναι;

Ελένη: Πολλά.

Απόστολος: Τέλειωσε η γιορτή;

Ελένη: Ε, κάτσε, μέρα που είναι, να πούμε δυο κουβέντες.

Απόστολος: Αυτό δεν είναι κουβέντα, ληξιαρχείο είναι και πόθεν έσχες. **(παύση)** Δεν μου λες, τώρα που το θυμήθηκα. **(παύση)** Γιατί διάβασες... τα...

Ελένη: Πάντα διαβάζω τα βιβλία, που μου δίνεις.

Απόστολος: Διάβασες και κάτι, που δεν σου 'δωσα.

Ελένη: Ποια;

Απόστολος: Τα φάνελα, που ήρθαν για μένα.

Ελένη: Α, αυτά;

Απόστολος: Τι άλλο;

Ελένη: Τίποτα.

Απόστολος: Γιατί τα άνοιξες, μπορώ να μάθω;

Ελένη: Α! Απ' τους παλιούς σου μαθητές; Όλα τα χρόνια, εγώ ανοίγω τα γράμματα, που έρχονται με το ταχυδρομείο. Πού να φανταστώ...

Απόστολος: Ωραία. Και γιατί τα έκρυφες μετά; Γιατί δεν μου τα έδωσες αμέσως;

Ελένη: Θα στα έδινα. Έλεγα να περάσει η γιορτή. Δεν ήθελα και να σε στενοχωρήσω.

Απόστολος: Να στενοχωρηθώ, γιατί; Συκοφαντίες όλα. Άκου να σκαρφιστούνε τέτοια πράγματα! Ντροπή τους. Πρέπει να τους κάνω μήνυση. Στο κάτω κάτω, εγώ δεν πρόδωσα ποτέ το «Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια», το ιερό σύνθημα!

Ελένη: Ναι, τα ιερά και τα όσια δεν τα προδώσαμε ποτέ εμείς.

Απόστολος: Αν δεν ήμασταν εμείς υπόδειγμα στην κοινωνία, ποιος θα ήταν; Δεν ανάβουν τον λίκνον, για να τον τοποθετήσουν υπό το μόδιον.

Ελένη: Κι εσύ, μια ζωή κλεισμένος στο γραφείο σου, να μελετάς τη Γραφή. Μόνο τις ώρες του φαγητού βλέπομαστε.

Απόστολος: Κι εσύ ήσουν όλη τη μέρα στον κήπο και στο κοτέτσι. Έκαστος στο εργόχειρό του που λέει...

Ελένη: κι ο γέροντας...

Απόστολος: Ακριβώς.

Ελένη: Βέβαια, εγώ δεν έκανα τίποτα με τον κόκορα.

Απόστολος: Με τον κόκορα;

(παύση)

Απόστολος: Θεε να πεις κάτι; Δεν καταλαβαίνω.

Ελένη, (τραβάει ένα χαρτάκι κάτω από το τραπεζομάντηλο και διαβάζει)

Θα 'θελα να 'μουν κόκορας

τις κότες να πηδάω,

χαρέμι το κοτέτσι μου

μόνος να το γλεντάω.

Ωραίο αυτό, θα το διαβάσω στις κότες. Θα σιάσουν στα γέλια.

Απόστολος, (τα χάνει, μένει άναυδος) Τόλμησες να...

Ελένη, (τον διακόπτει) ...ν' ανοίξω τα μπορντό μπλοκάκι σου; Ναι.

Απόστολος: Έκανες τέτοιο πράγμα; Παραβίασες την προσωπική μου ζωή; Αυτό είναι έγκλημα, το καταλαβαίνεις;

Ελένη: Σοβαρά; Εσύ διδάσκεις στον κύκλο του Σαββάτου ότι οι παντρεμένοι δεν έχουν προσωπική ζωή. Ή το λες για τους άλλους; Εκείνο το ωραίο... «καταθέτει ο ένας την ελευθερία του στον άλλο, με χαρά.»

Απόστολος: Αρκετά.

Ελένη: Το άνοιξα. Τι κακό έκανα; Σημειώσεις από την Αγία Γραφή σκέφτηκα.

Απόστολος: Μην μιλάς.

Ελένη, (τραβάει κι άλλο ένα χαρτάκι κάτω από το τραπεζομάντηλο, διαβάζει)

Το βουναλάκι το στητό

βλέπω και δε χορταίνω,

να το αγγίζω δεν μπορώ...

απ' τη κάβλα μου πεθαίνω.

(την πιάνει αμόκ και τραβάει χαρτάκια κάτω από το τραπεζομάντιλο και τα πετάει στον αέρα)

Απόστολος: Είσαι αναιδέστατη.

Ελένη: Εσύ τα έγγραψες εγώ είμαι αναιδέστατη; Δεν πειράζει. Κάπου ήθελες κι εσύ να ξεδίνεις. Μην έχεις ενοχές. Σε συγχωρώ και σε καταλαβαίνω. Αλίμονο.

Απόστολος: Σταμάτα.

Ελένη: Στο κάτω κάτω, ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθο βαλέτω. Εγώ πάντα σε άκουγα μ' ανοιχτό στόμα.

Απόστολος: Κλείσ' το.

Ελένη: Είσαι σοφός, Απόστολε. Ο δάσκαλος μου. Ραββί!

Απόστολος: Ραβδί, ναι ραβδί σου χρειάζεται αυτήν τη στιγμή.

Ελένη: Πολυγραφότατος! Ούτε ένα, ούτε δυο... Τι έμπνευση, αδερφέ μου! Δαβίδ! Στον γεροντά σου τα έχεις διαβάσει;

Απόστολος: Με ειρωνεύεσαι; Σηκώσαμε κεφάλι; Μην μου πεις ότι τ' αντέγραψες κιόλας!

Ελένη: Γιατί θα με καταγγείλεις; Κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας; Ε, όχι κι όλα. Πού να προλάβω... Μείνε ήσυχος. Δεν τα έδειξα σε κανέναν.

Απόστολος, (σκέφτεται) Το μπλοκάκι;... Το βρήκα. Σε κάποιον θα είχε πέσει... και το έβαλα στο συρτάρι μου. Ούτε ήξερα τι γράφει μέσα. Δεν είναι δικό μου.

Ελένη: Ψεύδεσαι εσύ, Απόστολε, ενώπιον Θεού κι ανθρώπων; Έλα τώρα. Δικό σου είναι. Ο γραφικός σου χαρακτήρας είναι, Απόστολε! *(παύση)*.

Απόστολος: Μπα, έγινες και γραφολόγος;

Ελένη: Ύστερα από τόσα χρόνια κάποια ελάχιστα πράγματα τα μαθαίνεις από κάποιον που ζεις μαζί του. Κι ας μην αφήνει να φανεί τίποτα.

Απόστολος: Γιατί, εσύ άφησες;

Ελένη: Μ' όποιον δάσκαλο καθίσεις... Εσύ ήσουν ο ηγούμενος κι εγώ ο υποτακτικός.

Απόστολος: Φέρε μου ένα χαπάκι για την πίεση. Βουίζει το κεφάλι μου.

Ελένη, (του δίνει) Κι εγώ πήρα πριν. Πολλά...καθώς διάβαζα την ποιητική σου συλλογή.

Απόστολος: Μ' έχεις βγάλει απ' τα ρούχα μου.

Ελένη: Αυτό δεν το' κανα ποτέ.

Απόστολος: Αλλιώςτικη μου φαίνεσαι. Τι λες;

Ελένη: Μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη. Το ξέχασες το συρτάρι ανοιχτό.

Απόστολος: Κι εσύ έπεσες σαν αρπακτικό.

Ελένη: Είπα να φωτιστώ απ' τα γραφόμενά σου. Έχεις και σχεδιάσματα τρομάρα σου. Ένας ο Σολωμός κι ένας εσύ.

Απόστολος: Σταμάτα. Θα πάθω εγκεφαλικό.

Ελένη: Στην αρχή έπαθα κι εγώ σοκ, αλλά μετά σκέφτηκα πως ήταν για μένα δώρο. Στην πραγματικότητα, το χάρηκα.

Απόστολος: Το χάρηκες είπες; Γιατί; Γράφεις κι εσύ;

Ελένη: Δεν έχουμε όλοι τα ίδια ταλέντα. Να, μου 'φυγε ένα βάρος.

Απόστολος: Τι βάρος;

Ελένη: Θα στο πω. Κάτσε να πάρεις πρώτα το χαπάκι. Να περιμένουμε λίγο να πιάσει;

Απόστολος: Λέγε.

Ελένη: Εγώ λέω να περιμένουμε.

Απόστολος: Λέγε.

Ελένη: Θυμάσαι τον πατέρα Ιάκωβο;

Απόστολος: Τον αρχιμανδρίτη, που πέθανε πέρυσι από καρκίνο; Άγιος άνθρωπος. Θεός σχωρέσ' τον

Ελένη: Ναι.

Ελένη: Από τη μέρα, λοιπόν, που μπήκε ο πατήρ Ιάκωβος στον Άγιο Γεώργιο η ζωή μου άλλαξε.

Απόστολος: Χαίρομαι. Κάναμε και μαζί πολλές συζητήσεις. Είχε θεολογικές γνώσεις κι ήταν πολύ έξυπνος. Χαρισματικός άνθρωπος και υπηρέτης του Θεού. Τον συμπαθούσα πολύ.

Ελένη: Πολύ, ε;

Απόστολος: Καμάρι της ενορίας μας.

Ελένη: Καμάρι.

Απόστολος: Πήγαινες συχνά για εξομολόγηση.

Ελένη: Πήγαινα.

Απόστολος: Οδηγούσε τις ψυχές στο Χριστό.

Ελένη: Αυτό το γενάκι το κοκκινωπό και τα γυαλιστερά του μάτια. Ίδιος Χριστός.

Απόστολος: Τι θες να πεις;

Ελένη: Δεν έλειφα απ' την εκκλησία ούτε μια φορά.

Απόστολος: Ναι.

Ελένη: Πατούσα στη γη... αλλά... πετούσα στον ουρανό. Όταν μου 'δινε αντίδωρο, τα μάγουλά μου καίγανε, καθώς μου έλεγε «καλή Κυριακή, Ελένη!»

Απόστολος: Σιγά μην σε πιστέψω. Τα λες, για να με πικάρεις. Δεν μπορεί εσύ...

Ελένη: Όταν χτυπούσε η καμπάνα, χτυπούσε πιο δυνατά η καρδιά μου. Έβγαινε απ' έξω. Με καλούσε εκείνος κοντά του. Μιλούσαμε με τα μάτια. Ήμουν Μαγδαληνή του κι ήταν ο Κύριός μου.

Απόστολος: Σύνελθε, Ελένη. Θα φωνάξω γιατρό.

Ελένη: Άκουγα το «Μη μου άπτου» κι ας μην το 'λεγε. Το σεβόμουν. Ποτέ δεν θα ήθελα να τον εκθέσω.

Απόστολος: Μήπως ήπιες κανένα μπουκάλι κρασί;

Ελένη: Εσένα αγαπούσα και φρόντιζα πάντα. Κορώνα στο κεφάλι μου. Έχεις παράπονο; Η ζωή μου, όμως, ήταν μαρτύριο. Γεμάτη ενοχές... Ο έρωτας είναι δώρο του Θεού. Η ομορφιά της ζωής.

Απόστολος: Γι' αυτόν μαυροφορέθηρες πέρυσι, που πέθανε;

Ελένη: Ναι, τον έλλαψα, χωρίς δάκρυα, για να μην τα βλέπεις εσύ. Τώρα, που πάω στην εκκλησία, είναι εκεί. Είναι παντού. Ακούω που μου λέει «Καλή Κυριακή, Ελένη!»

Απόστολος: Ωστε έτσι, λοιπόν;

Ελένη: Ακριβώς, Έτσι όπως νιώθεις, όταν γράφεις κι εσύ τα ποιήματά σου. Δεν σου θυμώνω, Απόστολε... άνθρωπος είσαι κι συ.

Απόστολος: Μάλιστα. Πέρασα τη ζωή μου μέσα στην κοροϊδία.

Ελένη: Σ' αγαπώ και να σε νοιάζομαι, Απόστολε.

Απόστολος: Τ' ακούω βερεσέ. **(παύση)** Για μένα, ήσουν πάντα αγία... και πιο πάνω απ' τις αγίες. Τελικά είσαι μια... πόρνη, και πιο κάτω από πόρνη. Ένα κορμί φάντασμα. Καμάρωνα ότι έχω την καλύτερη γυναίκα! **(παύση)** Τι ηλίθιος που ήμουν!

Ελένη: Σ' αγαπώ. Δεν θα σταματήσω να στο λέω. Άλλο πράγμα, όμως, η αγάπη κι άλλο ο έρωτας. Κάθε μέρα του έγραφα γράμματα. Ποτέ δεν του τα έδινα. Τα έκαιγα μ' ένα σπирτο... και καψάλιζα και την καρδιά μου. Γέμιζα πληγές. Η θέση μου, βλέπεις, είναι δίπλα σου.

Απόστολος: Παμπόνηρη οχιά. Τα 'καιγες εσύ αυτά, που έγραφες.

Ελένη: Εσύ, βλέπεις, κάνεις συλλογή.

Απόστολος: Εγώ, ό,τι και να σκεφτόμουν, είμαι δικαιολογημένος. Είμαι άντρας.

Ελένη, (παύση)

Απόστολος: Εγώ υπάκουα τυφλά στον γέροντα. Έμεινα μακριά απ' τις ηδονές, αφού εσύ δεν μπορούσες να τεκνοποιήσεις. Τιμώρησα τον εαυτό μου σκληρά. Η εντολή του ήταν ξεκάθαρη: «Μακριά από σαρκική ηδονή». Και το 'κανα.

Ελένη: Η επιθυμία του, ήταν διαταγή.

Απόστολος: Μου κατέστρεψες τη ζωή.

Ελένη: Εσύ; **(Παύση)**. Προτιμώ να μην μιλάω.

Απόστολος: Δεν σ' αφήνουν οι ενοχές σου. Γι' αυτό.

Ελένη: Έχω τη συνείδηση μου καθαρή. Κανείς δεν έμαθε ποτέ τίποτα.

Απόστολος: Μήπως θέλεις, να σε λυπηθώ κιόλας;

Ελένη: Μακάρι!

Απόστολος: Σ' εμπιστευόμουν σ' όλα. Όλα! Χειριζόσουν τον μισθό μου, την σύνταξη μου, τη ζωή μου. Δεν κράτησα δεκάρα στα χέρια μου. Έκανες κουμάντο. Τι βλάκας. Έχασα τη ζωή μου.

Ελένη: Κι εγώ θα την είχα χάσει...

Απόστολος: Καλά που ήταν οι Κυριακές, ε;

Ελένη: Έκανα για σένα ό,τι μπορούσα. Δέκα χρόνια φρόντιζα τους γονείς σου, που ήταν κατάκοιτοι και τους καθάριζα. Δεν βαρυγκώμησα ούτε μια στιγμή.

Απόστολος: Αφού εσύ ήσουν αρχόντισσα στο σπίτι και δεν δούλευες... Ποιος ήθελες να το κάνει; Πήρες την ευχή τους. Πού ν' ήξεραν οι δύστυχοι πόσο ψεύτρα ήσουν!

Ελένη: Είσαι άδικος.

Απόστολος: Μπράβο! Περιμένες την κατάλληλη στιγμή, να μου τα πεις.

Ελένη: Τυχαίο. Έτσι ήρθαν τα πράγματα.

Απόστολος: Ωραίο δώρο μαζί με τη ζακέτα. Σ' ευχαριστώ! *(της πετάει στα μούτρα την ζακέτα που του 'πλεξε)* Πάρ' τη μαζί με τη βρομιά σου. Κυλιόσουν στη λάσπη και το 'παιζες αγία. Κατάλαβα, γιατί αποφάσισες να μου το πεις. Για να με πονέσεις. Μουλωχτή νυφίτσα.

Ελένη: Κι εγώ δεν πόνεσα;

Απόστολος, (φεύγει)

Ελένη: Δίπλα σ' ένα τυφλοπόντικα.

Σβήνουν φώτα

Σκηνή 6^η

Παγκάκι στην πλατεία.

Απόστολος-Ευτυχία (νεαρή)

Παγκάκι. Δίπλα στον Απόστολο ένας σωρός από ρούχα, που τα είχαν σκορπίσει στο έδαφος αυτοί που τον έκλεψαν. Κάθεται και προσπαθεί να γράψει στίχους στο μπορντό μπλοκάκι. Η Ευτυχία έρχεται πίσω του και διαβάζει κλεφτά.

Ευτυχία, (απαγγέλλει)

Θέλω απόψε μια φωλίτσα

για να χύσω...

πριν στεγνώσει

του κορμιού μου η ορμή.

Απόστολος, (παίρνει είδηση την Ευτυχία, κλείνει ενοχλημένος το μπλοκάκι) Τι κάνεις, παιδί μου; Είσαι στα καλά σου; Στέκεσαι πίσω μου και διαβάζεις κρυφά τι γράφω; Και συ κλέφτρα;

Ευτυχία: Το 'χει κάνει κι άλλη;

Απόστολος: Φύγε. Φύγε από δω.

Ευτυχία: Γράφετε τέλεια! Φοβερός! Συγγνώμη, συγγνώμη, συγγνώμη. Έχετε δίκιο... δεν έπρεπε, αλλά... κοιτάξα, μήπως γράφετε κάτι που μπορώ να σας βοηθήσω.

Απόστολος: Τι θέλεις από μένα, μου λες;

Ευτυχία: Να σας βοηθήσω.

Απόστολος: Στο ζήτησα;

Ευτυχία: Οι άστεγοι ποτέ δεν ζητάνε βοήθεια. Είναι πολύ... περήφανοι.

Απόστολος: Δεν είμαι άστεγος. Άντε, πήγαινε τώρα.

Ευτυχία: Και τα ρούχα σας, γιατί είν' εδώ;

Απόστολος: Κάτι έφαχνα, τα έβγαλα και ξέχασα να τα ξαναβάλω μέσα.

Ευτυχία: Η σιέψη του ποιητή! Συγγνώμη που διάβασα... αλλά γράφετε υπέροχα! Πόσο τυχερή είμαι, που σας συνάντησα. Πραγματικά συγκιλό.

Απόστολος: Ορίστε;

Ευτυχία: Συγκλονισμένη... καλέ. Πιστέψτε με.

Απόστολος: Τι μου λες;

Ευτυχία: Αν μου κάνατε τη χάρη, όμως, να σας πάω και σε μια δομή φιλοξενίας, θα σας λάτρευα. Δεν είναι καθόλου κακό να παραδεχτείτε πως είστε άστεγος.

Απόστολος: Τι δομές φιλοξενίας και κουραφέξαλα. Δεν είμαι άστεγος, κοπέλα μου, είπαμε.

Ευτυχία: Έτσι λένε όλοι. Μας το έχουν πει και στο σεμινάριο. Η γυναίκα σας; Βλέπω, φοράτε βέρα.

Απόστολος: Ζούσε στα ουράνια. Όχι δίπλα μου.

Ευτυχία: Καταλαβαίνω. Τυχερή... Την αγαπούσατε τόσο, που δεν την βγάλατε απ' το χέρι σας.

Απόστολος: Κόλλησε με τα χρόνια.

Ευτυχία: Σήμερα οι άντρες, δεν φοράνε βέρα, ούτε κι όταν ζει η γυναίκα τους. Άντε, να πηγαίνουμε σιγά σιγά;

Απόστολος: Αυτό το πείσμα, δεν το καταλαβαίνω. Δηλαδή, και τα υπόλοιπα... Πες μου ακριβώς, ποια είσαι και τι θέλεις;

Ευτυχία: Να σας συστηθώ, Ευτυχία Νικοπούλου. Σωστά, να ξέρετε με ποιον μιλάτε. Εσάς;

Απόστολος: Δεν έχει σημασία. Για λέγε και παρακάτω.

Ευτυχία: Κοιτάζτε, ανήκω στην οργάνωση «Φίλοι αστέγων» και πρέπει να πάω στη δομή, οπωσδήποτε, έναν άστεγο, για να πάρω σφραγίδα και υπογραφή, να το βάλω ως απόδειξη για την εθελοντική μου προσφορά στο βιογραφικό μου, για να πάρω δυο μόρια. Βοηθήστε με, σας παρακαλώ! Την κόρη σας δεν θα θέλατε κάποιος να τη βοηθήσει;

Απόστολος: Δεν μου έδωσε ο Θεός παιδιά.

Ευτυχία: Τυχερά.

Απόστολος: Ποια;

Ευτυχία: Τα παιδιά που δεν γεννήθηκαν, να τραβάνε αυτά που τραβάμε εμείς.

Απόστολος: Μην επεμβαίνεις, παιδί μου, στο σχέδιο του Θεού.

Ευτυχία: Τον ξέρετε;

Απόστολος: Ποιόν;

Ευτυχία: Τον Θεό.

Απόστολος: Όλοι τον ξέρουμε.

Ευτυχία: Καλά. Πες τε του εσεις, που έχετε τα κονέ, να μου βρει οπωσδήποτε έναν άστεγο.

Απόστολος: Κονέ;

Ευτυχία: Επικοινωνία. Στρείδια είναι αυτοί οι άστεγοι, κουβέντα δεν τους βγάζεις.

Απόστολος: Και γιατί δεν προσφέρεις αλλού εθελοντική εργασία, να πάρεις τα μόρια που χρειάζεσαι;

Ευτυχία: Πήγα πέρυσι κι έδειχνα το δρόμο στα χελωνάκια καρέτα καρέτα, αλλά χρειάζομαι κι άλλα. Όχι σαν την αδερφή μου, που τελείωσε αρχιτεκτονική κι έχει απογοητευτεί, που δεν βρίσκει δουλειά και ξεσκατίζει μια γιαγιά.

Απόστολος: Παίρνετε πτυχία και δεν βρίσκετε δουλειά;

Ευτυχία: Πρωτότυπο, ε; Από ποιον πλανήτη ήρθατε; Τώρα το μαθαίνετε; Να σας πω, μήπως χάσατε τον δρόμο για το σπίτι σας;

Απόστολος: Προσπαθώ.

Ευτυχία: Ποιητικό. Να σας πω, έχετε ειδώσει κάποια συλλογή; Θα την αγοράσω. Πείτε μου τ' όνομά σας...όχι, θα το βρω... Μανώλης Αναγνωστάκης...όχι Μίλτος Σαχτούρης...όχι, όχι... Τάσος Λειβαδίτης...σας διαβάζω όλους σας στο Facebook.

Απόστολος: Κι εμένα;

Ευτυχία: Κάτι μου θυμίζετε. Φιγούρα ποιητή. Έχετε σελίδα στο διαδίκτυο;

Απόστολος: Σε ποιο;

Ευτυχία: Πώς σας μαθαίνει ο κόσμος; Ποιος σας κάνει promotion; Κάπου σας έχω διαβάσει.

Απόστολος: Λες η Ελένη;

Ευτυχία: Αυτή σας φτιάχνει τη σελίδα;

Απόστολος: Αυτή απλώνει δίχτυα και δεν παίρνεις είδηση.

Ευτυχία: Θέλετε να μου δώσετε, να διαβάσω απ' τα ανέκδοτά σας;

Απόστολος: Δεν γράφω ανέκδοτα.

Ευτυχία: Έχετε χιούμορ. Ξέρετε, πρώτη φορά γνωρίζω ποιητή και νιώθω συγκίνηση. Τουλάχιστον, αφήστε με να σας αγγίξω.

Απόστολος: Ορίστε;

Ευτυχία: Ο ποιητής δεν είναι ένας κοινός άνθρωπος. Ζει σ' έναν άλλο κόσμο. Please. Θα μου διαβάσετε κάτι;

Απόστολος: Άλλη φορά. Πήγαινε τώρα.

Ευτυχία: Κατάλαβα. Έρχεται...

Απόστολος: Ποιος;

Ευτυχία: Η μούσα. Το 'χω ακούσει. Θα το σεβαστώ. Εδώ συναντιέστε, στο παγκάκι;

Απόστολος, (κουνά καταφατικά το κεφάλι χαμένος)

Ευτυχία: Φεύγω... για κοιτάζτε με καλά. Σας εμπνέω να γράψτε κάτι για μένα;

Απόστολος: Θα γράψω.

Ευτυχία: Ευχαριστώ! Θα είστε ο πρώτος άντρας, που θα γράψει για μένα. *(τον αγκαλιάζει και τον γεμίζει φιλιά)* Θα ξαναπεράσω...σας λατρεύω. Πόσο θα ήταν ευτυχισμένη μια γυναίκα δίπλα σας! Ήταν ό,τι πιο συγκινητικό μπορούσα να συναντήσω!

Σβήνουν φώτα

Σκηνή 7^η

Ο Απόστολος στο παγκάκι.

Απόστολος- Ρόζα (μιλά σπαστά ελληνικά)- φωνή «Ελένης».

Η Ρόζα κάθεται δίπλα του.

Ρόζα: Μόνος;

Απόστολος: Ναι.

Ρόζα: Εγώ, μαζί σου.

Απόστολος, (κουνά τους ώμους δείχνοντας αδιαφορία)

Ρόζα: Κάνει παρέα Ρόζα.

Απόστολος: Δεν έχω όρεξη.

Ρόζα: Μόνο μιλήσει.

Απόστολος: Να πει τι;

Ρόζα: Εσύ όχι μόνος, εγώ εδώ. *(απλώνει το χέρι της και του χαϊδεύει το γόνατο)*

Απόστολος, (την σπρώχνει) Φύγε. Πήγαινε.

Ρόζα: Ρόζα δεν έχει πού πάει.

Απόστολος: Και Απόστολος το ίδιο.

Ρόζα: Εσύ;

Απόστολος: Τι;

Ρόζα: Α-πό-στο-λος.

Απόστολος, (νεύει ναι)

Ρόζα, (σηκώνεται, πηγαίνει πίσω από το παγκάκι και του κάνει μασάζ στο σβέροκο) Εγώ κάνει ωραίο Απόστολο. Κούραση όχι. Μόνος όχι.

Απόστολος: Άσε με.

Ρόζα: Κλείνεις μάτια εσύ... ξεκουράσει εσένα εγώ... Μπράβο, καλό παιδί. Εγώ αγαπάει εσένα.

Απόστολος: Τι;

Ρόζα: Ρόζα αγαπάει εσένα.

Απόστολος: Και ψέματα να λες... ωραίο ακούγεται.

Ρόζα: Ωραίο αγάπη. *(του τραγουδά)*

Απόστολος (κλείνει τα μάτια του κι ακουμπά στο μπούστο της) Πολύ ωραίο!

Ρόζα: Έλα μαζί μου. *(Έρχεται μπροστά και τον σηκώνει, ενώ εκείνος την ακολουθεί μηχανικά. Πηγαίνουν πίσω απ' τα δέντρα.)*

«**Ελένη:** Ωραίο πράγμα η αγάπη... Μπορεί, όμως, να σπάσει ένα στρείδι κι ένα καρύδι; Αυτό το έξω, το φλούδι χρειάζεται πολλή αγάπη, για να θρυμματιστεί.

Απόστολος, (έρχεται λαχανιασμένος, κρατώντας το παντελόνι του με το ένα χέρι και φορώντας ένα παπούτσι.) Δεν μπόρεσα να την πιάσω. Σαν κατσίκι έτρεχε. Έχασα την ταυτότητά μου, έχασα τα λεφτά μου... πάει και το παπούτσι μου. Το άρπαξε. Πάντως, ωραία ήταν... δεν το φανταζόμουν έτσι... ήμουν και νέος τότε... είχα ξεχάσει... *(βγάζει το μπουρντό μπλοκάκι από την τσέπη του, σκέφτεται και γράφει, ενώ λέει ότι γράφει)*

Παίρνω φόρα και γλιστρώ

στο δασάκι το πυκνό.

Θέλω απόψε να καώ

κι ας πληρώσω το «αγαπώ».

Από κάβλα να χορτάσω

τον παράδεισο κι ας χάσω.

«Ελένη»: Λέγε τέτοια, λέγε τέτοια, στο μπουντρούμι με τον Χίτλερ σε βλέπω, καημένη. Εσύ τα γράφεις στο μπλοκάκι κι εμφανίζονται με κόκκινο φωτάκι κατευθείαν σε videowall στην αίθουσα απονομής δικαιοσύνης. Άγγελοι, αρχάγγελοι, Χερουβείμ, Σεραφείμ, τα διαβάζουν και τους πέφτουν τα σαγόνια. Με μαστίγιο σε περιμένει ο Βελζεβούλ. Θα σου πάρουν πίσω το πτυχίο του θεολόγου. Ο γέροντας έχασε και τα μαλλιά του και τα γένια του από κει πάνω, που σ' ακούει. Συνέχισε... Μην σου κόβω και τον οίστρο!

Σβήνουν φώτα

Σκηνή 8^η

Ο Απόστολος στο παγκάκι στην πλατεία.

Απόστολος- Λούλα (άστεγη)- φωνή Ελένης.

Ο Απόστολος κρατάει ένα πακέτο μπισκότα και τρώει. Δίπλα του το σακβαγιάζ κι ένα μπουκαλάκι νερό.

Απόστολος, (μονολογεί) Δεν με κρατούσε πια ο τόπος. Δεν μπορούσα ν' ακούω τη φωνή της. Τι άλλο, χειρότερο, μπορούσε να μου κάνει; **(Ανοίγει το μπλοκάκι του, σκέφτεται, γράφει και συγχρόνως λέει)**

Σαν φουσιώνουν τα καρύδια

Όλ' αλλάζουν

δεν ειν' ίδια

στέκει όρθιο το κλαδί

έτοιμο να εκραγεί!

«Ελένη»: Ποιητής εκ του προχείρου

που 'χει τη μορφή του χοίρου.

Έρχεται και κάθεται δίπλα του η Λούλα, ντυμένη φτωχικά με βρόμικα ρούχα και καπνίζει. Άστεγη. Ακουμπάει δίπλα της ένα καρότσι της λαϊκής, γεμάτο με σαβούρα.

Λούλα: Θέλεις;

Απόστολος: Τι;

Λούλα: Τσιγάρο.

Απόστολος: Δεν καπνίζω.

Λούλα: Άρχισε τώρα.

Απόστολος: Βρε, μ' αυτό το τσιγάρο. Όχι. Δεν ενδίδω.

Λούλα: Θα σου δώσω εγώ, μωρέ.

Απόστολος: Όχι, ευχαριστώ!

Λούλα : Είσαι κι ευγενικός. Καινούριος;

Απόστολος: Τι καινούριος;

Λούλα: Εδώ.

Απόστολος: Ναι.

Λούλα: Δεν είναι καλό στέκι. Καλύτερα να 'χεις τοίχο πίσω σου.

Απόστολος: Γιατί;

Λούλα: Δεν έχεις μάτια και στον κώλο... Πρέπει να ελέγχεις.

Απόστολος: Τι θα μου κάνουν; Καθαρός ουρανός...

Λούλα: Στη στιγμή αλλάζει ο καιρός. Καλύτερα σε υπόστεγο. Θέλεις να έρθεις μαζί μου;

Απόστολος: Πού;

Λούλα: Ξενέρωτος φαίνεσαι. Οι παλιοί βοηθάνε τους νέους.

Απόστολος: Εσύ είσαι παλιά;

Λούλα: Έχω καιρό στο κουρμπέτι. Να σου πω; Καλύτερα!

Απόστολος: Τι καλύτερα;

Λούλα: Να μην έχεις σπίτι. Δεν πληρώνεις κανέναν κερατά. Όλο το σπίτι το κουβαλάς σ' ένα καρότσι.

Απόστολος: Η οικογένεια; Έχεις;

Λούλα: Οικογένεια... ρειλάμα.

Απόστολος: Η σωστή είναι ιερή.

Λούλα: Έχεις;

Απόστολος, (ξύνει το κεφάλι του)

Λούλα: Καλά, κατάλαβα. Θα σου πω εγώ τι είναι οικογένεια. Ένα μάτσο άνθρωποι με μια θηλιά στο λαιμό που, μόλις κουνηθεί ο ένας, σφίγγεται η θηλιά στον διπλανό του.

Απόστολος: Μια ολόκληρη ζωή πέρασα δίπλα σ' ένα αδειανό πουκάμισο.

Λούλα: Εσύ έφταιγες. Γιατί δεν έκανες τον κόπο, να το ψάξεις νωρίτερα;

Απόστολος: Η σιγουριά μ' έφαγε.

Λούλα: Μάλλον, δεν χαλάλισες χρόνο.

Απόστολος: Μάλλον.

Λούλα: Η οικογένεια θέλει ν' ακολουθείς τους δρόμους της. Άμα βγεις απ' τα κουτάκια της, σε φτύνει...μαύρο πρόβατο.

Απόστολος: Υπάρχουν κι ωραίες οικογένειες, έχω διαβάσει.

Λούλα: Μπούρδες. Το παλεύουν, μόνο και μόνο για τα μάτια της κοινωνίας. Καλύτερα μόνος, φίλε, με ταβάνι τον ουρανό.

Απόστολος: Είσαι άστεγος;

Λούλα: Καλά, βουλωμένο γράμμα διαβάζεις.

Απόστολος: Κρίμα, και σε ζητούσε μια κοπέλα πριν.

Λούλα: Εμένα;

Απόστολος: Έφαχνε έναν άστεγο, να τον πάει σε μια δομή φιλοξενίας.

Λούλα: Σιγά, μην πήγαινα να μαντζρωθώ. Πάλεψα, μέχρι να βγω απ' τη στάνη. Ωχ, λες να ξαναπεράσει;

Απόστολος: Έτσι είπε.

Λούλα: Πάω. Θα ξαναπεράσω. Να σ' αφήσω μόνο σου;

Απόστολος: Ήμουν... μια ολόκληρη ζωή και δεν το 'χα πάρει είδηση.

Λούλα: Πού ζούσες; Ερημίτης;

Απόστολος: Το προσπαθούσα.

Λούλα: Τότε, μην έχεις παράπονο. Είχες γυναίκα;

Απόστολος: Έτσι νόμιζα.

Λούλα: Δεν ήταν γυναίκα;

Απόστολος: Ήταν.

Λούλα: Δεν σ' ακούω και πολύ σίγουρο.

Απόστολος: Κάναμε αγώνα.

Λούλα: Τρέχατε;

Απόστολος: Για τη βασιλεία.

Λούλα: Δεν μου λες, τα χάπια σου τα παίρνεις;

Απόστολος: Μόνο για την πίεση.

Λούλα: Τ' άλλα, τα πέταξες;

Απόστολος: Η Ελένη μόνον αυτά μου 'δινε. Α! και για την χοληστερίνη.

Λούλα: Μπερδεμένα τα λες. Η Ελένη, που είχες σπίτι, σε φρόντιζε;

Απόστολος: Πού το ξέρεις;

Λούλα: Σου 'δινε τα φάρμακα, σου μαγείρευε;

Απόστολος: Ναι, ναι. Θα πέσει φωτιά να με κάψει, αν πω όχι.

Λούλα: Γιατί αυτές, ένα φαΐ κάνουν και τα παρατάνε τα γερόντια. Πόσα της έδινες;

Απόστολος: Όλα.

Λούλα: Τι όλα;

Απόστολος: Όλη τη σύνταξη. Έκανε καλό κουμάντο. Έβαζε και στην άκρη.

Λούλα: Τυχερός είσαι. Ελληνίδα;

Απόστολος: Ε, τι θα ήταν;

Λούλα: Οι πιο πολλές είναι ξένες.

Απόστολος: Κι αυτή... ξένη.

Λούλα: Πάντως, εκτός από τα χάπια για την πίεση και τη χοληστερίνη πρέπει να έπαιρνες κι άλλα. Πάω να συμμαζέψω και θα ξανάρθω. *(φεύγει)*

Απόστολος: Καλύτερη η μοναξιά κι όχι να ζεις με ψευτιές.

«Ελένη»: Θα 'θελα να μην σε καταλάβαινα.

Απόστολος: Μια ζωή θέλεις να 'χεις την τελευταία κουβέντα.

«Ελένη»: Ζωή;

Απόστολος: Που λέει ο λόγος...

Σβήνουν φώτα

Σκηνή 9^η

Καθιστικό Ελένης- Απόστολου.

Απόστολος- Ελένη

Η Ελένη έρχεται μ' ένα δίσκο που έχει καφέ, βρασμένο αυγό σε αυγοθήκη, κουλουράκια κλπ. Τον ακουμπά στο τραπέζι. Ο Απόστολος έρχεται σαν να σέρνεται και κάθεται δύσθυμος στο τραπέζι του καθιστικού. Η Ελένη μιλά κι εκείνος έχει απλανές βλέμμα.

Ελένη: Το αυγό είναι ζεστό, όπως σου αρέσει. Τώρα το έβρασα.

Απόστολος

Ελένη: Ευτυχώς, με τις λίγες κότες, έχουμε πάντα φρέσκο.

Απόστολος

Ελένη: Τα κουλουράκια έχουν κανέλλα, που σου αρέσει.

Απόστολος:

Ελένη: Φάε μια μπουκιά, θ' αρρωστήσεις.

Απόστολος: Μακάρι!

Ελένη: Να σου τηγανίσω για το μεσημέρι μπακαλιάρο;

Απόστολος:

Ελένη: Να κάνω και σιορδαλιά;

Απόστολος: Κάνε ό,τι θέλεις.

Ελένη: Πάντα έλεγες πως το σώμα είναι ναός του Αγίου Πνεύματος και πρέπει να το φροντίζουμε. Τι να φτιάξω; Τι τραβάει η όρεξή σου; Δεν μπορώ να σε βλέπω, να μην τρως.

Απόστολος: Σ' έπιασε ο πόνος για την ζωή μου;

Ελένη: Πενήντα χρόνια σε νοιάζομαι.

Απόστολος: Μέτρα καλύτερα, πόσα με κοροΐδευες.

Ελένη: Σταμάτα, επιτέλους, να λες και να σιέφτεσαι τα ίδια και τα ίδια... Δεν έπαψα στιγμή να σ' αγαπώ. Το καταλαβαίνεις; Πίστεψε το, επιτέλους!

Απόστολος: Αγάπη το λες εσύ αυτό;

Ελένη: Σε φρόντιζα σαν μωρό. Μπορείς να τ' αρνηθείς;

(παύση)

Απόστολος: Είσαι μια ψεύτρα. Μην μου πεις, ότι αγαπούσες και τους δυο μας συγχρόνως.

Ελένη: Ναι.

Απόστολος: Δεν γίνεται.

Ελένη: Γίνεται.

Απόστολος: Κι αυτός; Απορώ, πώς μπορούσε και με κοιτάζε στα μάτια; Καθόταν και μετά τον εσπερινό και κουβεντιάζαμε. Καλά, δεν με ντρεπόταν καθόλου; Θα του έβγαζα τα μάτια, αν το ήξερα.

Ελένη: Σε καταλαβαίνω.

Απόστολος: Τι μου λες; Μην μιλάς. Δεν θέλω ν' ακούω τη φωνή σου, πια.

Ελένη: Στο κάτω κάτω, Απόστολε, «Ο αναμάρτητος...» αυτό δεν λες πάντα στο κήρυγμα;

Απόστολος: Ερχόσουν και στα κηρύγματά μου, τρομάρα σου.

Ελένη: Στο στόμα σε κοιτούσα.

Απόστολος: Εμένα κοιτούσες, αλλά αλλού έβλεπες.

Ελένη: Εσύ, ούτε με κοιτούσες, ούτε μ' έβλεπες.

Απόστολος: Αυτήν τη φωτογραφία εκεί, του γάμου μας... Ανάθεμα την ώρα! Γύρνα την ανάποδα, να μην τη βλέπω. Το αθώο βλέμμα σου θυμίζει άγγελο. *(σηκώνεται και φεύγοντας)* Διάβολε! Φύγε. Πήγαινε στο κοτέτσι. Εκεί σου αξίζει. Δεν αξίζεις ούτε όσο μια κότα.

(Η Ελένη παίρνει τη φωτογραφία του γάμου κι αρχίζει να τη χτυπάει μ' ένα μαχαίρι, που βρίσκεται στο τραπέζι.)

Σβήνουν φώτα

Σκηνή 10^η

Ο Απόστολος στο παγκάκι.

Απόστολος- Τζόνου- φωνή «Ελένης»

Έρχεται ο Τζόνου «ολίγον» μαστουρωμένος και κάθεται δίπλα στον Απόστολο.

Τζόνου: Με περίμενες;

Απόστολος: Ήρθαν πολλοί, που δεν περίμενα.

Τζόνου: Τους έδωσες;

Απόστολος: Μου πήραν.

Τζόνου: Είχες;

Απόστολος: Παίρναν, χωρίς να με ρωτήσουν.

Τζόνου: Ε, δεν θέλει και πολύ μπίρι, μπίρι. Δίνεις και φεύγουν.

Απόστολος: Πώς το κατάλαβες;

Τζόνου: Δεν βγήκα τώρα στο κουρμπέτι.

Απόστολος: Πόσο είσαι;

Τζόνου: Δέκα εφτά.

Απόστολος: Και είσαι έξω τέτοια ώρα; Η μάνα σου; Ο πατέρας σου; Δεν ανησυχούν;

Τζόνου: Μ' έχουν ξεχάσει.

Απόστολος: Εσύ το νομίζεις αυτό.

Τζόνου: Πάντως, εγώ είμαι σίγουρος πως τους έχω ξεχάσει.

Απόστολος: Κι αύριο το πρωί, πώς θα ξυπνήσεις να πας σχολείο;

Τζόνου: Όχου! Κήρυγμα θα μου κάνεις; Όλα αυτά τα 'χω κάνει. Delete. Τώρα θα είσαι στεγνός, αφού μου είπες ότι έδωσες πολύ απόψε.

Απόστολος: Και να με στύψουν, δεν θα βρουν τίποτα. Ακόμη και το παπούτσι μου πήραν.

Τζόνου: Εκεί το 'χες;

Απόστολος: Έτσι μου 'πε η Ελένη.

Τζόνου: Αυτή τα κανονίζει;

Απόστολος: Ιδέα της ήταν.

Τζόνου: Καλά, δεν είναι και πρωτότυπο.

Απόστολος: Εκείνη νόμιζε ότι ήταν.

Τζόνου: Εκείνη τα σπρώχνει;

Απόστολος: Την άφησα να κάνει κουμάντο.

Τζόνου: Κοίτα, μου είπε να σου αφήσω ένα μικρό.

Απόστολος: Η Ελένη; Τι να το κάνω;

Τζόνου: Σαν πρωτάρης κάνεις. Θα περάσει, να το πάρει.

Απόστολος: Δηλαδή, εγώ τι κάνω;

Τζόνου: Τον παπά. Τι ρωτάς, μωρέ;.. Θα περάσει, να το πάρει. Μην φύγεις από δω, είπε.

Απόστολος: Πού να πάω; Εδώ θα μείνω και βλέπουμε.

Τζόνου: Α! γεια σου.

Απόστολος: Από ποιόν να πω;

Τζόνου: Δεν θα σε ρωτήσει.

Απόστολος: Ποιος το 'φερε...κάτι;

Τζόνου: Έλα, ρε νονέ. Μην κάνεις το χαλβά.

Απόστολος: Άκου, να σου πω, παιδί μου, με μπερδεύεις. Εγώ δεν έχω βαφτίσει κανένα παιδί. Ποτέ.

Τζόνου: Έχεις πλάκα. Μ' αρέσεις. Ήσουν σ' άλλο στέκι, ε;

Απόστολος: Επαρχία.

Τζόνου: Έπρεπε να το καταλάβω. Εκεί δουλεύει αλλιώς το πράγμα. Θα συνηθίσεις κι εδώ. Πάω και μην το κουνήσεις, μέχρι να 'ρθει. Θα σε ζαναδώ.

Απόστολος: Να κι ένας άνθρωπος, που μου έδωσε, αντί να μου πάρει.

«Ελένη»: Απόστολε, τα 'χεις χάσει εντελώς; Εμπιστεύτηκες αυτόν τον άγνωστο; Ξέρεις τι έχει το πακέτο, που κρατάς; Βόμβα! Θα βρεθείς μπλεγμένος. Πέτα το, αμέσως.

Ο Απόστολος σηκώνεται σαν υπνωτισμένος και πετάει το πακέτο. Γυρίζει στο παγκάκι και συνεχίζει να τρώει μπισκότα.

Σβήνουν τα φώτα

Σκηνή 11^η

Ο Απόστολος στο παγκάκι.

Απόστολος- Περίεργος τύπος- Φωνή «Ελένης».

Ο Απόστολος τρώει μπισκότα. Έρχεται και κάθεται δίπλα του ο περιεργός τύπος.

Περίεργ. Τύπος, (Απλώνει το χέρι του προς τον Απόστολο) Δώσε.

Απόστολος, (του βάζει ένα μπισκότο)

Περίεργ. Τύπος, (το πετάει στο έδαφος) Όχι πλακίτσες. Φέρ' το.

Απόστολος, (του δίνει όλο το πακέτο)

Περίεργ.τύπος: Δεν έχω χρόνο για καλαμπούρι, νονέ.

Απόστολος: Δεν έχω βαφτιστήρια.

Περίεργ. τύπος: Οι αντοχές μου τελειώνουν. Πού είναι;

Απόστολος: Ποιο;

Περίεργ. τύπος: Τον κινέζο κάνεις;

Απόστολος: Δεν έχω τίποτα.

Περίεργ. τύπος: Σέβομαι την ηλικία σου. Αλλιώς, θα σου 'δειχνα.

Απόστολος: Ευχαριστώ!

Περίεργ τύπος: Υπομονή τέλος. *(σηκώνει τον Απόστολο, τον τραντάζει)* Λέγε, ρε κωλόγερε. *(αρχίζει να τον χτυπάει)* Πού είναι αυτό, που σου έδωσε; Μίλα, παλιοχούφταλο! Θα σου βγάλω την ψυχή και θα την μασήσω τσίχλα. Μίλα!

Απόστολος: Στα σκουπίδια. Εκεί πίσω.

Περίεργ. τύπος: (Τον πετάει πίσω από το παγκάκι και φεύγει).

«Ελένη»: Καίγεται η ψυχή μου, που υποφέρεις. Θα μου πεις μια ζωή υποφέραμε κι οι δυο, αλλά αντέχαμε... Δύσκολα τα πράγματα, όταν ανοίξουν τα σεντούκια και βγει η μούχλα στο φως.

Σβήνουν φώτα.

Σκηνή 12^η

Καθιστικό Ελένης- Απόστολου.

Ο Απόστολος- Ελένη.

Απόστολος: Γι' αυτό, λοιπόν, άρχισες και κοιμόσουνα στο διπλανό δωμάτιο; Για να τον σκέφτεσαι και να τον ονειρεύεσαι με την ησυχία σου;

Ελένη: Εσύ μου 'λεγες ότι βρομάει το στόμα μου και σ' ενοχλούσε η αναπνοή μου.

Απόστολος: Βρομάει.

Ελένη: Κι εσύ ροχάλιζες και δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Είχα πεθάνει απ' την ξαγρύπνια.

Απόστολος: Ήσουν δίπλα μου, αλλά στην πραγματικότητα ήσουν ένα κουφάρι άδειο. Η σκέψη σου ήταν αλλού.

Ελένη: Και συ ζούσες, Απόστολε, μέσα στο μορντό μπλοκάκι σου.

Απόστολος: Έπρεπε να επιζήσω.

Ελένη: Κι εγώ.

Απόστολος: Υποκριτριά, ψεύτρα, μαϊμού! Ο κόσμος στο μπλοκάκι μου ήταν πολύ καλύτερος απ' αυτά, που μου 'δινες εσύ. Καλύτερος κι απ' τα κουλουράκια σου κι απ' τ' αυγά σου κι απ' τα βερίκοκα.

Ελένη: Εσύ ήθελες, να ζούμε έτσι. Εσύ έλεγες, να ζούμε σαν άγγελοι επί της γης. Μακριά απ' τα σαρκικά.

Απόστολος: Ευτυχώς, με φώτισε ο Θεός να μην αγγίζω μια πόρνη, μια στεγνή γυναίκα, μια στείρα.

Ελένη: Καλύτερα, να μην μιλήσω.

Απόστολος: Αφού προσπαθήσαμε τον πρώτο καιρό και δε μπορούσες να πιάσεις παιδί, ο γέροντας είπε να ζήσουμε σαν αδέρφια.

Ελένη: Σου είπα να πάμε σε γιατρούς και δεν ήθελες.

Απόστολος: Ήσουν μια στεγνή γυναίκα, από νέα.

Ελένη: Και, γιατί με παντρεύτηκες;

Απόστολος: Ήμουν πολύ νέος. Κι ο πατέρας σου, που ήταν παπάς και με ήξερε χρόνια, με συμβούλεψε ή μικρός μικρός παντρέψου ή μικρός καλογερέψου. Εσύ, γιατί με παντρεύτηκες, αφού δεν μ' αγαπούσες;

Ελένη: Άλλες εποχές, τότε!

Απόστολος: Πες πως ήθελες κι εσύ να γίνεις νύφη και να φύγεις απ' το σπίτι σου. Σιγά σιγά σε γνώριζα κι έβλεπα πως ήσουν ένα κρύο πλάσμα, που ξεραινόταν μέρα με τη μέρα. Ακόμη και στην όψη. Τι παιδί να κρατήσεις εσύ;

Ελένη: Ξερό πλάσμα, ε; Εσύ με ξέρανες. Ε, λοιπόν, μάθε το. Εγώ κράτησα παιδί. Ο δικός μου εξομολόγος μου έδωσε, ό,τι δεν μου 'δωσες εσύ. Για 'κείνον δεν ήμουν καθόλου ξερό πλάσμα.

Απόστολος: Τι;... Τι λες;

Ελένη: Ναι. Αυτό που ακούς!

Απόστολος: Δεν καταλαβαίνω.

Ελένη: Θυμάσαι που σου είχα πει, πριν πολλά χρόνια, πως θα κατέβαινα στην Αθήνα, να πάω σε οφθαλμίατρο; Δεν πήγα. Πήγα να ριζω το παιδί μου.

Απόστολου: Του Ιάκωβου;

Ελένη: Ναι. Το ένιωθα ατιμία απέναντι σου. Σκίστηκαν τα σωθικά μου κι η καρδιά μου, για χάρη σου.

Απόστολος: Και για χάρη της αξιοπρέπειά σου. Τι θα 'λεγε η κοινωνία.

Ελένη: Μπορούσα να βρω λύση. Αλλά δεν ήθελα, ούτε να σε κοροϊδεύω, ούτε να σ' αφήσω.

Απόστολος: Τι αγία που είσαι!

Ελένη: Ζήτησα απ' το γιατρό, να μου δώσει ό,τι έβγαλε απ' τα σπλάχνα μου. Το αεροβάφτισα κι ας ήταν πεθαμένο.

Απόστολος: Από το θυμό σου τα λες. Σε πόνεσε, που σ' είπα στέρφα.

Ελένη: Του 'δωσα όνομα. Απόστολο, το 'πα.

Απόστολος: Το μπαστάρδι σου; Με υποχρέωσες!

Ελένη: Ύστερα άνοιξα ένα λακιάκι, το ακιούμψησα κι από πάνω φύτεψα τη βερικιοιά στον κήπο. Δίπλα στην εξώπορτα. Μ' έλεγες τρελή, που της μιλούσα. Κάθε χρόνο ψήλωνε. Μετά, άρχισε να δίνει βερικιοια.

Απόστολος: Θέλω να ξεράσω. Ψέματα μου λες. Δεν σε πιστεύω. Είσαι τόσο κακιά, που μπορεί να τα σκαρφίζεσαι όλ' αυτά, για να με πληγώσεις.

Ελένη: Αλήθεια είναι. Άντεξε. Έκανες κι έκανα.

Απόστολος: Ε, πες το, λοιπόν, ότι το έκανες εκδιηγητικά. Τόση κακία κρυμμένη μέσα σου; Ένα φίδι είχα δίπλα μου. Τι ηλίθιος, που ήμουν. Μωραίνει Κύριος, όν βούλεται απολέσει.

Ελένη: Κι εγώ πίστευα ότι ήσουν ακέραιος... κι αυτό μεγάλωνε τις ενοχές μου.

Απόστολος: Πάλευα με τα τέρατα. Με βοηθούσε ο Θεός, να σ' αντέχω.

Ελένη: Μην κάνεις τόσο κακό τον Θεό. Εγώ στα είπα, να σου 'λαφρύνω τις ενοχές για ό,τι έχεις κάνει.

Απόστολος: Έχω κάνει;

Ελένη: Πολύ εύκολα δίνεις άφεση στον εαυτό σου, Απόστολε. Εγώ, στο κάτω κάτω, δεν έκανα κακό σε κανέναν. Δεν έστειλα στη φυλακή, όποιον δεν είχε τα ίδια πολιτικά φρονήματα με μένα.

Απόστολος: Στη γλώσσα το 'χεις το δηλητήριο. Τα του Κυρίου τω Κυρίω και τα του Καίσαρος τω Καίσαρι. Έλεγχο θα μου κάνεις τώρα;

Ελένη: Κανείς δεν μας μιλούσε, εδώ και χρόνια. Μας έχουν στο περιθώριο.

Απόστολος: Εμένα μου μιλάνε. Και πολλοί στο καφενείο, που κουβεντιάζουμε, έχουν τις ίδιες απόψεις.

Ελένη: Όμοιος στον όμοιο.

Απόστολος: Δες τις δικές σου τις πομπές, καλύτερα...

Ελένη: Η καμπούρα δεν μας αφήνει να δούμε τα δικά μας.

Απόστολος: Φύγε, να μην σε βλέπω. Με κοροΐδευες...

Ελένη: Σ' αγαπώ.

Απόστολος: Αισχρή. Ξεδιάντροπη. Έπρεπε να σέρνεσαι στα γόνατα αυτήν την ώρα και να ζητάς συγγνώμη.

Ελένη: Έχω την συνείδησή μου καθαρή. Ποτέ δεν σε παραμέλησα.

Απόστολος: Φωτιά να πέσει να σε κάψει! Πόρνη! Δεν ξέρω τι με κρατάει και δεν σε πνίγω με τα ίδια μου τα χέρια.

Ελένη: Καν' το. Να, ο λαιμός μου.

Απόστολος: Δεν θέλω να λερώσω τα χέρια μου κι ας πρέπει. Γιατί μου το είπες; Λέγε. Για να με πονέσεις, σκύλα;

Ελένη: Σου είπα. Δεν ήθελα να νιώθεις άσχημα για όλ' αυτά, που έχεις κάνει.

Απόστολος: Εγώ; Πταίσματα... Επιμένεις! Φύγε...

Ελένη: Τι θα πει ο κόσμος; Η αξιοπρέπεια μας;

Απόστολος: Σκάσε, ψεύτρα. Μην μιλάς. Βούλωσέ το, επιτέλους! Σύρσου στο πάτωμα και ζήτα συγχώρεση. Σκουλήκι! Θα σε πάω στον γέροντα, να σου βάλει κανόνα.

Ελένη: Ποτέ.

Απόστολος: Η κόλαση σου αξίζει.

Ελένη: Σε σένα;

Απόστολος: Σκάσε! Ξέρεις τι σου πρέπει;

Ελένη: Αγχόνη ή σταυρός; Έτσι κι αλλιώς, τον κουβαλούσα χρόνια... χωρίς Κυρηναίο.

Απόστολος: Θα πάω στην εκκλησία, θα ανέβω στον άμβωνα και θα φωνάξω «η θεοσεβής κυρία Ελένη γλυκοκοιτάζε τον παπά χρόνια και χρόνια. Και γιαστρώθηκε απ' αυτόν. Και δεν έπεσε η φωτιά, να τους κάψει. Γιατί; Γιατί, Θεέ μου; Κοιτάζτε την! Γι' αυτό ερχόταν στην εκκλησία. Το έπαιζε μυξοπαρθένα κι έκανε μεγάλους σταυρούς κι εσείς τη σεβόσασταν. Το υπόδειγμα γυναίκας έπεσε απ' το βάθρο του στο βόθρο».

Ελένη: Εγώ δεν θα πω τίποτα για σένα.

Απόστολος: Υποκριτριά. Για λέγε, πώς το κάνατε;

Ελένη: Ψάχνεις έμπνευση για τα στιχάκια σου; Διεστραμμένε!

Απόστολος: Φορούσε και τα ράσα; Δεν μπερδεύοταν στα σκέλια του;

Ελένη: Σταμάτα!

Απόστολος: Σου άρεσε, ε;

Ελένη, (κλείνει με τα χέρια της τ' αυτιά της)

Απόστολος, (της τραβά τα χέρια από τα αυτιά) Μίλα. Θέλω, να τ' ακούσω όλα. Μίλα. Με λεπτομέρειες.

Ελένη: Σταμάτα, επιτέλους!

Απόστολος: Πού σ' έβαζε; Στην Αγία Τράπεζα; Εκεί τη βρίσκατε; Καύλωνες;

Ελένη: Πώς μιλάς εσύ έτσι; Δεν το πιστεύω.

Απόστολος: Λέγατε και το «Πιστεύω»;

Ελένη: Γίνεσαι χυδαίος.

Απόστολος: Αυτό σε πείραζε; Εσύ που τα 'κανες; Λέγε, μιάσμα, λέγε. *(την ταρακουνάει, φεύγει)*

Ελένη: *(Καταρρέει. Κάθεται στο τραπέζι. Παίρνει ανάσες. Πίνει τον καφέ του Απόστολου και τρώει τα κουλουράκια. Παίρνει μια χαρτοπετσέτα, γράφει και μετά, μ' ένα σπύρτο, την καίει και την ρίχνει στο πιάτο.)*

Σβήνουν φώτα

Σκηνή 13^η

Παγκάκι πλατείας.

Πάνος- Μαίρη- Απόστολος.

Ο Απόστολος, πεσμένος πίσω απ' το παγκάκι της πλατείας. Έρχεται ο Πάνος με τη Μαίρη και κάθονται.

Πάνος: Δεν μπορούσα να σε ζυπνήσω, ρε. Μια ώρα χτυπούσα. Σ' έπαιρνα τηλέφωνο. Φοβήθηκα, μήπως τα τίναξες.

Μαίρη: Δυστυχώς όχι. Ξεράθηκα. Γύρισα έξι και δεν μπορούσα να πάρω τα πόδια μου. Φουσκάλες είχαν.

Πάνος: Τουλάχιστον σε κράτησαν;

Μαίρη: Η ατυχία με πάει πίπα κώλο. Κατάλαβα. Η καριέρα μου σαν γκαρσόνια τελείωσε. Σε τέσσερα μαγαζιά το ίδιο τροπάρι... Έλα τέσσερις μέρες για δοκιμαστικό... Τα δίνω όλα και μετά το ίδιο παραμύθι... «είσαι πολύ καλή. Μόλις προκύψει θέση, θα σε ειδοποιήσουμε.» Γαμιόληδες.

Πάνος: Κοίταξε και για κάτι άλλο, ρε Μαιρούλα. Μην απογοητεύεσαι.

Μαίρη: Γαμώ την αγανάκτησή μου μέσα. Την άλλη την εταιρεία; Την ξεχνάς;

Πάνος: Που έπαιρνες τηλέφωνο μεσημεριάτικα, για να διαφημίσεις τα φίλτρα νερού;

Μαίρη: Μ' έβριζαν κι είχαν και δίκιο οι άνθρωποι. Ακόμα μου χρωστάν δέκα ευρώ. Μόνο ένα φίλτρο νερού είχα καταφέρει να κλείσω, μέσα σε μια βδομάδα.

Πάνος: Δεν πρόκειται να στα δώσουν. Είναι αλήτες.

Μαίρη: Έχω φτάσει στα όριά μου. Ανοίγω το ψυγείο και νομίζω ότι μπαίνω σε χημική τουαλέτα... Άδειο. Μου 'ρχεται να παρατήσω τη σχολή και να γυρίσω στο χωριό μου. Τον τελευταίο χρόνο, που έχασα το πατέρα μου, όλα πάνε σκατά.

Πάνος: Κάτι θα βρεθεί, ρε.

Μαίρη: Μου θυμίζεις τη μάνα μου. Σταμάτησα να την παίρνω τηλέφωνο, για να μην λέει ότι όλα θα πάνε καλά.

Πάνος: Και μένα, όταν με παίρνει και με ρωτάει τι κάνω, της λέω πως όλα πάνε μια χαρά κι ας πάνε όλα στα σκατά.

Μαίρη: Γι' αυτό δεν θα κάνω παιδιά... Για να μην με δουλεύουνε.

Πάνος: Κερνάω μπύρα.

Μαίρη: Δεν έχω όρεξη.

Πάνος: Να σου πω...

Μαίρη: Όχι, μην το πεις.

Πάνος: Ρε Μαίρη, δοκιμάζουμε άλλη μια φορά, να τα βρούμε; Τι λες;

Μαίρη: Είδαμε, μωρέ... Δεν βγαίνει.

Πάνος: Τώρα μπορεί να είσαι πιο συνεργάσιμη.

Μαίρη: Χέσε με, Πανούλη. Εγώ δεν ήμουν συνεργάσιμη;

Πάνος: Έλα τώρα, με το παραμικρό τα παίρνεις. Ο.Κ. μου το 'χες εξηγήσει ότι έτσι έκανε κι ο πατέρας σου κι έχει περάσει στο πετσί σου...

Μαίρη, (τον διακόπτει) Μαλακία μου, που σου 'λεγα τα σώψυχά μου και τώρα το εκμεταλλεύεσαι.

Πάνος: Ξένοι είμαστε; Ζήσαμε ένα χρόνο μαζί.

Μαίρη: Άλλοι ζούνε πενήντα χρόνια μαζί και μένουν ξένοι.

Πάνος: Μην σου πω ότι αυτό είναι το συνηθισμένο.

Μαίρη: Έχει και το καλό της η εποχή μας, αντέχουμε την αλήθεια.

Πάνος: Αυτοί έμαθαν να την κρύβουν κάτω απ' το χαλί και να φαίνονται αξιοπρεπείς στην κοινωνία.

Μαίρη: Δυστυχισμένοι άνθρωποι.

Πάνος: Και πεινασμένοι.

Μαίρη: Όχι ότι ήταν άγιοι, τις έκαναν τις μουρταριές τους.

Πάνος: Ο παππούς μου ξενοπηδούσε, μέχρι τα γεράματα.

Μαίρη: Κι η γιαγιά;

Πάνος: Ήταν της θεωρίας, εγώ θα τον κερδίσω, θα γυρίσει στο σπίτι του.

Μαίρη: Ναι, αν τολμούσε η γιαγιά...θα την έσφαζε στο γόνατο κι ο παππούς κι η κοινωνία. Και τα παιδιά της ακόμα. Τα τσιλιμπουρδήσματα του μπαμπά ήταν φυσικό... της μάνας... πουτανιά.

Πάνος: Εμείς τουλάχιστον ή το δεχόμαστε ή το διαλύουμε...

Μαίρη: Δες εμάς. Δεν είμαστε φίλοι;

Πάνος: Νοιαζόμαστε, ρε, ο ένας για τον άλλο.

Μαίρη: Εγώ, Πανούλη, σεβάστηκα αμέσως τα αισθήματα σου για τον Γιώργο και την έκανα, αλλά δεν έπαψα να σ' αγαπώ.

Απόστολος: Σόδομα και Γόμορρα (*πέφτει πάλι πίσω απ' τα παγιάκι*).

Σηκώνονται τρομαγμένοι και κοιτάζουν πίσω από το παγιάκι.

Πάνος: Ρε, ηδονοβλεψίας; Μας παρακολουθούσε. Θα τον πλακώσω.

Μαίρη: Γιατί κάναμε κάτι; Ρε συ, αυτός έχει αίματα.

Πάνος: Πάμε να φύγουμε, θα βρούμε κανένα μπελά.

Μαίρη: Είσαι τρελός; Θ' αφήσουμε τον άνθρωπο έτσι; Έχεις χαρτομάντηλα;

Πάνος: Πάρε.

Μαίρη: Είστε καλά; Έλα να τον σηκώσουμε.

(Τον σηκώνουν και τον βάζουν στο παγκάκι να καθίσει.)

Πάνος: Όλα εντάξει; Να πηγαίνουμε εμείς; Μια χαρά είναι.

Απόστολος: Καλά είμαι. Πηγαίνετε, ευχαριστώ!

Μαίρη: Κάτσε, μωρέ, μια στιγμή. *(κοιτάζει πίσω απ' το παγκάκι)* Το νερό δικό σας είναι;

Απόστολος: Ναι.

Μαίρη, (φέρει το νερό) Πιείτε λίγο. Τι πάθατε;

Πάνος: Ναι, βάλ' του στη μούρη και το μικρόφωνο και ρώτησε πώς αισθάνεται;

Απόστολος: Καλά είμαι.

Πάνος: Καλά είναι, σου λέει. Πάμε.

Μαίρη: Άμα θέλεις εσύ να φύγεις, φύγε.

Πάνος, (κάθεται) Καλάα...σε τρώει...

Μαίρη: Να φωνάζουμε ασθενοφόρο; Πού πονάτε; Τι πάθατε;

Απόστολος: Δεν χρειάζομαι τίποτα, καλά είμαι.

Μαίρη: Να σας πάμε στο σπίτι σας;

Απόστολος: Δύσκολο. *(παύση)* Εκεί που είναι...

Μαίρη: Να πάρουμε τηλέφωνο τη γυναίκα σας, κάποιον συγγενή σας.

Απόστολος: Αυτό ακόμα πιο δύσκολο.

Μαίρη: Λιποθυμήσατε; Σας χτύπησε κάποιος;

Απόστολος, (κουνάει το κεφάλι του καταφατικά)

Μαίρη: Τον είδατε; Να ειδοποιήσω την αστυνομία;

Πάνος: Να το μπλέξιμο, που σου 'λεγα!

Απόστολος: Με χτύπησαν... τα λόγια σας.

Πάνος: Είδες που σου 'λεγα, ότι μας παρακολουθούσε;

Απόστολος, (κουνά το κεφάλι του) Ξένοι...πολύ ξένοι...

Μαίρη: Ποιοι;

Απόστολος: Αυτοί... δηλαδή, εμείς...Εγώ κι εκείνη... Πενήντα χρόνια ξένοι.

Μαίρη: Ζει;

Απόστολος: Ναι...

Μαίρη: Κι οι ξένοι συναντιούνται... και γνωρίζονται... απ' την αρχή.

Απόστολος: Αυτό... κι αν είναι παραδύσκολο.

Μαίρη: Γίνεται. Θέλει αντοχή.

Απόστολος: Δεν άντεξα...Γι' αυτό είμαι δω.

Μαίρη: Δεν καταλαβαίνω.

Απόστολος: Τα είπατε εσείς... πριν λίγο.

Μαίρη: Και;

Απόστολος: Μου έιλεψαν τα λεφτά μου, την ταυτότητά μου, το παπούτσι μου, πώς να γυρίσω;

Μαίρη: Θέλετε; Να γυρίσετε;

Απόστολος, (νεύει ναι)

Μαίρη: Θα σας δώσουμε εμείς χρήματα.

Πάνος: Έχεις;

Μαίρη: Δεν είπα «δώσω».

Πάνος: Α, ευχαριστώ, που μ' έκανες μέτοχο της επιχείρησης.

Μαίρη: Δάνεισε μου, ρε. Θα στα δώσω, μόλις πιάσω δουλειά.

Απόστολος: Ο καλός Σαμαρείτης. Γράψε μου τα στοιχεία σου, παιδί μου, και θα σου στείλω τα λεφτά.

Σβήνουν φώτα.

Σκηνή 14^η

Κόλαση

Ο Απόστολος κι η Ελένη πεθαμένοι στην ίδια θέση με την αρχή του έργου, στην κόλαση.

Απόστολος: Η πιο δύσκολη ώρα για τον άσωτο υιό δεν ήταν, όταν πεινούσε κι έτρωγε ξυλοκέρατα. Όταν τον πιρουνίαζε το κρύο, που τα ρούχα του έγιναν κουρέλια. Ήταν η ώρα, που αποφάσισε να γυρίσει πίσω. Γυρνάς και ξέρεις πως δεν θα ‘χεις ποτέ ξανά το κουράγιο να φύγεις. Τα δάκρυα δεν είναι μετάνοιας. Είναι πίκρας για τη ματαιώση της ελπίδας. Όσο σκληρό καρύδι κι αν είσαι ...κλαις. Γύρισα. Κι ο Οδυσσεάς γύρισε, γιατί ήξερε πως μόνο στην Ιθάκη θα ήταν βασιλιάς. Ο καφές και το βρασμένο αυγό ήταν στο τραπέζι. Παγωμένα. Αλλά ήταν εκεί, για μένα. Ελένη! Ελένη! Φώναξα... Θα ‘ναι στον κήπο, σκέφτηκα...Στις κότες, τις αγαπημένες της. Σ’ αυτές μιλούσε

Ελένη: Εκεί ήμουν. Βγήκα και είδα τη βερικοιά μαδημένη. Ξερόκλαδο την έκανες. Μάζεψα τα μαδημένα φύλλα της κι όλη μου την πίκρα για ό,τι δεν έζησα... Και τα ‘ριξα στη σιάφη με το καλαμπόκι, να τα τσιμπολογήσουν οι κότες. Κάθισα στην πέτρα, που τους έλεγα τα μυστικά μου...Μ’ άκουγαν και κακάριζαν. Ήξερα, ότι θα γυρίσεις. Όλοι γυρνάν. Πήγα να διαλέξω, να σφάζω τον πιο όμορφο κόκορα. Πρώτη φορά θα το ‘κανα. Τον άσπρο τον παχουλό, για να σου κάνω σούπα, που σου άρεσε. Μεγάλη η χάρη σου! Για την επιστροφή σου έβγαλα και σιδέρωσα και το καθαρό, λευκό, λινό πουκάμισό σου. Άνοιξα το θερμοσίφωνα, για να βρεις ζεστό νερό. Θα χρειαζόταν να πλυθείς, σκέφτηκα. Έβαλα και μια καινούρια πλάγια πράσινο σαπούνι. Χαιρόμουν...γιατί θα συνέχιζα να σου φτιάχνω σούπα τραχανά, που σου άρεσε και θα μύριζα το σαπούνι, πριν το αφήσω δίπλα στη βρύση. Χαιρόμουν, γιατί θα συνέχιζα να σιδερώνω. Όταν πήγα στο κοτέτσι, ο άσπρος κόκορας ανέβηκε στην αγκαλιά μου και τσιμπολογούσε τη λάμα του μαχαιριού που κρατούσα. Έκανε φωλιά την ποδιά μου...Περίεργο για κόκορα. Ήταν σαν το μωρό... που πέταξα στα σκουπίδια στα νιάτα μου. Θα σκότωνα για σένα, άλλη μια φορά. Ο κόμπος απ’ το στομάχι...σκαρφάλωνε στο λαιμό. Ένωσα μια ζαλάδα, μια σκοτεινιά. Έπεσα μέσα στη κούπα με το φύραμα. Το κοιόρι πέταξε απ’ την αγκαλιά μου. Χανόμουν σιγά σιγά. Εκείνο λάλησε μια, δυο, τρεις φορές. Δεν έκλαψα για την ζωή, που με πρόδωσε. Όσο κι αν ήταν το στόμα μου στρείδι... άνοιξε... για να φύγω.

ΤΕΛΟΣ